

„Aki hozzám jön, nem utasítom el.” (Jn 6,37)

Ez a kijelentés Jézus és a néptömeg párbeszéde során hangzik el. Miután oly bőségesen megszáporította a kenyeret, felkeresik őt és még egy jelet kérnek tőle ahhoz, hogy higgyenek benne.

Jézus kinyilatkoztatja, hogy ő maga Isten szeretetének a jele, sőt hogy ő a Fiú, akit azért küldött az Atya, hogy minden teremtményt befogadjon és visszavezessen a házába, különösen az ő képére és hasonlatosságára teremtett embereket. Ugyanis az Atya volt a kezdeményező, ő ültette el mindenki szívében a vonzódást Jézus iránt[1], a vágyat egy teljességben megélt élet iránt, azaz hogy közösségben éljünk Istennel és a felebarátokkal.

Jézus tehát nem fog visszautasítani senkit sem, bármilyen messze érezné is magát Istentől, mert az Atya akarata az, hogy senkit ne veszítsen el.

„Aki hozzám jön, nem utasítom el.”

Ez valóban örömhír! Isten mindenkit végtelenül szeret, az ő gyengédsége és irgalma minden férfira és nőre kiterjed. Ő türelmes és irgalmas Atya, aki bevár mindenkit, aki elindult a belső hangra hallgatva.

Mi néha gyanakodva kérdezzük: Miért is kellene Jézusnak befogadnia engem? Mit akar tőlem? Jézus pedig valójában csak azt kéri, hogy magához ölelhessen bennünket, megszabadítva a szívünket mindattól, ami aggaszt, hogy bizalommal fogadjuk az ő ingyenes szeretetét.

Ez a meghívás aztán felelősséggel is jár, mert ha Jézus részéről ilyen gyengéd szeretetet tapasztalunk, akkor az arra indít, hogy mi is befogadjuk őt a felebarátainkban[2], bárki legyen is az: férfi vagy nő, idős vagy fiatal, egészséges vagy beteg, hazánkbeli vagy idegen. Nem utasítunk el senkit.

„Aki hozzám jön, nem utasítom el.”

Québecben (Kanada) egy igét élő keresztény csoport sok családot befogadott, akik a világ különböző részeiről érkeztek: Franciaországból, Egyiptomból, Szíriából, Libanonból, Kongóból. Mindannyiukat befogadták, segítették a beilleszkedésben is. Így rengeteg kérdésükre kellett válaszolniuk, rengeteg űrlapot kitölteni, különféle kérvényeket a menekült státusz, a letelepedés, aztán a gyerekeik iskoláztatása miatt, elkísérni őket, hogy eligazodjanak a lakóhelyükön. És fontos volt, hogy francia tanfolyamot és munkát is találjanak nekik.

Az egyik szíriai család, akik Kanadába menekültek a háború elől, összetalálkozott egy másik, épp most érkezett szíriai családdal, akik még nagyon tájékozatlanok voltak. A közösségi hálón keresztül működésbe hozták a szolidaritási hálót, és sok barátjuk összeadta a szükséges holmikat: ágyakat, kanapékat, asztalt, székeket, evőeszközt, berendezési tárgyakat, könyveket, játékokat a gyerekeknek, amit más gyerekek ajándékoztak oda. Így több is összejött a szükségesnél, és ők is adni tudtak a lépcsőházukban lakó szegényebb családnak. Nagyon találó volt a helyzetükre az akkori életige: „Szeresd felebarátodat, mint saját magadat!”

„Aki hozzám jön, nem utasítom el.”

Igen, úgy válthatjuk életre Istennek ezt az igéjét, ha tanúságot teszünk minden felebarátunk előtt Isten szeretetének gyengédségéről egyénileg és közösségileg is.

Chiara Lubich irgalmas szeretetről szóló elmélkedése is segít ebben. Azt írja, hogy „a szeretet kitágítja szívünket és kitarja karunkat a nyomorúságban élők, a koldusok, a meggyötörtek és a megtért bűnösök felé.

Ez a szeretet képes befogadni a tévelygőt, legyen az barát, testvér vagy ismeretlen, és végtelen sokszor megbocsájt neki. [...] Ez a szeretet nem méricskél és nem is méretik meg.

Nagylelkűbb, egyetemesebb, konkrétabb annál, mint amit a lélek korábban birtokolt. Az ilyen

ember szívében ugyanis Jézuséhoz hasonló érzelmek születnek meg, s azt veszi észre, hogy amikor találkozik valakivel, ezek az isteni szavak tolulnak ajkára: »Szánom a népet.« (vö. Mt 15,32) [...]

Az irgalom a szeretet végső megnyilvánulása, beteljesedése. A szeretet pedig túlmutat a fájdalomon, mert a fájdalom csak a földi élet jellemzője, a szeretet viszont megmarad a másik életben is. Isten többre becsüli az irgalmasságot az áldozatnál.”[3]

Letizia Magri

[1] vö. Jn 6,44

[2] vö. Mt 25,31-45

[3] C. Lubich, Amikor az ember megismerte a fájdalmat, in Az egység lelkiisége, Új Város, Budapest 2020, pp. 144-145.

forrás: fokolare.hu